

Thing, og at dette Thing skulde have en „afgjørende Indflydelse“. Nu tror jeg imidlertid, at Billighed strax maatte have tilsagt det ærede Medlem at fremhæve, at disse sidste Udtryk slet ikke skrive sig fra Ministeriet, men at det er Udtryk, der fandtes i Landstingets Adresse, og som netop under Citation ere fremsatte for Hans Majestæt; men det var nødvendigt at vise, hvorledes Rigsdagens Stilling var overfor den tidligere Adresse. Det ærede Medlem vil dog neppe, at man skulde have forandret eller forvansket Udtrykkene; men jeg tror, at det ærede Medlem, naar han vilde have været billig, maatte have føiet til, at det var Bevis paa, at det ikke kunde være saa ganske uden Foranledning, at Adressen var opfattet af Ministeriet, som den var bleven det, naar Landstinget med saa stor Sammenlutning, som Tilfældet var, bestemt gif ud fra, at dette var Meningen, saaledes som Adressen var fremkommen fra dette Flertal, der allerede tidligere ved saa mange Leiligheder havde lagt for Dagen, hvad dets Anskuelse egentlig var. Det vilde have været ligesaa rigtigt, om det ærede Medlem havde føiet til, at man fra Ministeriets Side gjorde, hvad man kunde, naar man ikke brugte det af Landstinget anvendte Udtryk, men indskrænkede sig til at sige, at Adressen sagde, at det særlig eller — hvad jeg antager maatte være Meningen — fortrinlig maatte kræves, at Regeringen var i Overensstemmelse med Folkethinget. Dette maatte, tror jeg, siges at være en betydelig svagere Udtalelse fra Ministeriets Side, end naar det havde talt om en ubelukkende eller afgjørende Indflydelse. Saaledes som Udtalelsen er kommen fra Ministeriet, tilstaar jeg, at jeg er bleven i høj Grad overrasket ved at høre af de tvende og først og fremmest af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, at dette ikke skulde være Meningen. Man kommer jo efterhaanden til at tvivle om Meget her i denne Sal; men naar man har været tilstede ved Forhandlingerne ikke blot om Adressen, men ogsaa om Forsøget paa Finanslovens Negtelse og om Finanslovens Negtelse, ved de Udtalelser, der kom fra det ærede Medlem selv med hans overordentlig stærke og skarpe Form, saa falder jeg, som sagt, i dyb Forbauselse ved at høre, at dette ikke skulde være Meningen af Adressen. Det skulde altsaa ikke være Tilfældet, at det her er udtalt, for ikke at tale om den Tilfjendegivelse, som her flere Gange er fremsat, og som synes afgjørende nok — det skulde ikke være Tilfældet, at det er traadt frem, at man overhovedet har den Betragtning, at Lyngdepunktet for hele Forfatningen laa i Folkethinget,

at det var en urigtig Forestilling, man gif ud fra, at Thingene skulde staa ens i den Henseende, at tværtimod Folkethinget maatte have en ganske anden Stilling! Hvorledes vil man da bebrejde Ministeriet, at det har indskrænket sig til at sige, at Adressen er udgaaet fra den Forestilling, at fortrinnsvis eller fortrinligt skulde der søges Overensstemmelse mellem Folkethinget og Regeringen? Jeg tror virkelig, at det er en meget ubillig Bebrejdelse at gjøre. — Det andet Punkt, hvorved det ærede Medlem opholdt sig meget længe, angik Slutningen af Udtalelsen, og om han her just ikke brugte Udtrykkene „ensidig“ og „partisk“, saa var der andre, ikke mindre behagelige Udtryk, der blev brugte, og som væsentlig gif i den Retning, at det var en aldeles forfæstelig Maade, hvorpaa Regeringen var optraadt, ja endogsaa en Maade, der kunde siges at være fornærmelig mod Flertallet i Folkethinget. Dette beror jo paa en fuldstændig og let paarviselig Misforstaaelse fra den ærede Rigsdagsmands Side. Naar der stod — som den ærede Rigsdagsmand gjentagende sagde, hvad jeg nøie lagde Mærke til —, at Ministeriet var gaaet ud fra, at der skulde søges som dets Efterfølger et Ministerium, der i Et og Alt ganske fulgte den samme Fremgangsmaade, som dette Ministerium har fulgt, saa kunde Sagen være en anden. Men det staar der jo slet ikke. Der staar, at det skulde være et saadant Ministerium, „hvis hele Stilling og politiske Fortid vilde give Betyggelse for, at det i Hovedsagen vilde fastholde den hidtil fulgte Politikk“, og for at der ikke skulde være nogen Tvivl i saa Henseende, følger denne Sætning jo umiddelbart efter en anden, som netop er sammenknyttet med den ved et „derfor“, hvilket tilstrækkeligt viser, at de to Sætninger staa i Forbindelse med hinanden; og i hin anden Sætning er det netop sagt, hvad Hovedstandpunktet er, nemlig „Bevarelse af Hans Majestæts ubelukkende Ret til at vælge Kronens Raadgivere saa vel som af den Landstinget ved Grundloven hjemlede Stilling.“ Der siges netop kun fra Ministeriets Side, at Fastholdelsen af dette Standpunkt har Ministeriet maatte betragte som selvstændig, og hvorfor var dette udtrykkelig lagt til — fordi Hans Majestæt saa Maaneder isorveien havde billiget en bestemt afgjørende Udtalelse i denne Retning i Svaret paa Folkethingets Adresse. Det var altsaa ganske naturligt, at Ministeriet maatte betragte dette som selvstændigt, og altsaa maatte gaa ud fra, at naar der blev Tale om at opfordre Hans Majestæt til at danne et nyt Ministerium, maatte det dannes paa Basis af det Hovedstandpunkt, som